

Měsícsvit 5

Mužský hlas 1

„Hele, kámo, pospěš, dneska do naší dědiny přijela Jasna. Ta slavná igrice.“

Mužský hlas 2

„Fákt? Tak to si pospěšme, ať nic nezmeškáme...“

Igrice Jasna z rodu Lučanů

„Děkuji vám, přátelé. A než půjdeme spát, povím vám příběh o Slunci a Večernici, kteří každý den putují po obloze a díky nimž máme úrodu a bohatství. Ať Slunce svítí, máme dobré žití a hlavně PITÍ! Tak tedy, usedněte a zaposlouchejte se do příběhu o Slunci a Večernici.

Bylo, nebylo, jednou v noci zakokrhál kohout. Když jeho hlas dolehl až do Irije, k řekrásným nebeským síním, plných nejvybranějších věcí, jídel a nápojů, smělé kohoutí zakokrhání vytrhlo ze spokojeného spánku Dajboga, mladého pána těch síní. Protáhl se, zívnuł a vzbudil svoji krásnou paní, Jitřenku. Vydatně pojedl a popil, osedlal svého bujného bělouše a vydal se na objížďku svého nebeského panství. Jitřenka mu otevřela bránu, strážnou jejími čtyřmi nejvěrnějšími služebníky - Větrem, Ohněm, Zemí a Vodou. Zamávala mu cestu a on se rozjel do širých plání Irije.

Dajbog při své pouti potkával nejrůznější nebeské bytosti. Radoval se, plný sil a štěstí, proto všem dával ochutnat svoje bohatství i požehnání i radost. Nebeské panství je však velmi rozlehlé a ne každá nebeská bytost je přátelská. Než takto dojel do půli svého panství, k polední straně, stal se z Dajboga dospělý muž. Jelikož se i mocně pral, kopím i svojí sekerou vládl, začali jej nazývat Perunem. Nakonec znavený, on i jeho oř, přijížděli zpátky ke svým síním a těšil se na svoji milou.

Zde na něho již čekala jeho Jitřenka, která mezitím vyrostla do ženské krásy a půvabu. Perun přijížděl za svojí Večernicí. Ta když ho uviděla přijíždět, neváhala, poprosila svoje čtyři věrné služebníky, aby otevřeli bránu do jejich síní a celá netrpělivá se vydala Perunovi vstříc. Tři pomocníci stáli u pentlemi zdobené brány, čtvrtý právě vešel dovnitř, když Perun sesedl z věrného oře. Jeho vlasy se zlatě zatřpytily zapadajícím sluncem. Večernice, vlasy barvy červánků, čekala s otevřenou náručí. Perun ji vroucně políbil a objal. Ruku v ruce vešli do svého dvorce. Pomocníci se se postarali o Perunova oře a jali se zase střežit bránu.

Perun zavedl Večernici rovnou na lože a oddali se svojí vášni. Tak se jeden druhého nemohl dočkat. Z jejich lásky narodil se mladý Dajbog, který rostl jako z vody. Perun s Večernicí tak trávili spokojeně večer svého života. Jak Dajbog sílil, Perun slábl, až se začal nazývat Radgostem, jelikož byl tak moudrý, že všem dobře radil. Nic ale netrvá věčně a světaběh musí plynout dál.“

Mužský hlas 3

„Tak povídej dál. Nenapínej nás!“

Igrice Jasna z rodu Lučanů

„No. Do jejich nebeského dvorce se tak jednou zatoulal jakýsi bledý cizinec v temném plášti. Vloudil se přes čtyři strážce dovnitř nebeských síní, tak byl výřečný. Ti čtyři strážci totiž neposlouchají nikoho jiného než Večernici! Byl neobyčejně svůdný v plné síle, starý Radgost se mu už nemohl vyrovnat. Netrvalo dlouho a ten šalebný cizinec svedl svými čarami Večernici.“

Mužský hlas

„Fuj! Fuj!“

Igrice Jasna z rodu Lučanů

„Tím cizincem nebyl nikdo jiný než hrozný Kostěj, bledý Měsíc. Žnec, který sbírá duše zemřelých. Milenci si však nedávali dobrý pozor a jich proradný skutek neunikl moudrému Radgostovi. Radgosta popadl hrozný běs, vytrhl Kostějovi jeho stříbrný srp, kterým sklízí nebohé duše, a chtěl oba ztrestat.“

Mužský hlas

„Jóóóó“

Igrice Jasna z rodu Lučanů

„Ve svém běsnění ošklivě sekl Večernici, ta upadla a její krev zkrápěla nebeskou pláň a obarvila večerní červánky.

Kostěj nečekal, až se Radgost vypořádá i s ním, popadl nebožačku a odnesl si ji na mrazivém vichru do svého Nočního paláce, kde z ní učinil svoji hroznou družku, Půlnočnici. Spolu pak vládli svému panství v Návě, všem jejím běsům poroučeli. Radgost žalem zemřel dřív, než jejich syn, mladý Dajbog, vůbec zjistil, co se stalo. Dajbog, mladé slunce, se zapřísáhl, že zjistí, co se stalo, a své rodiče pomstí.

Příběh o tom, jak se mladé Slunce vydalo na nebezpečnou výpravu z nebes do podsvětí však už neznáme. Ale protože Slunce každé ráno vyjde na obloze a Jitřenka září po jeho boku, jistě se mu to zdařilo.“

Příbík

„Díky ti Jasno z rodu Lučanů. To byl vpravdě krásný příběh. Nemáš tam ještě nějaký? Třeba ten o Svarogovi a Mokoši.“

Igrice Jasna z rodu Lučanů

„Děkuji Příbíku, chvála od tebe potěší, stejně jako tvoje výtečné pivo. Příběh o Mokoši je tuze zajímavý. Jak se jako jarní Vesna znovuzrodí z vod, jak je na podzim svedena Velesem a z žárlivosti zabita, jak spolu s Velesem potom vládne jako Morana zimním běsům...

To je tuze zajímavý příběh, ale mě se již klíží oči a večer se nachýlil, je čas jít spát. Klidné sny přátelé...“